

Prof. Roberto de Mattei: Tajomný pôvod koronavírusu, VII. časť

Roberto de Mattei

2. septembra 2021 ✚ Spoločnosť ✚ Koronavírus

Zdroj: Pixabay

pokračovanie VI. časti

Dvojitá porážka Západu

V auguste 2021 sa s pandémiou Covid-19 prekrývala ďalšia dramatická udalosť: pád Kábulu po stiahnutí sa USA. Všetci analytici sa zhodujú v tom, že porážka v Afganistane je politickým a vojenským zlyhaním Spojených štátov a Západu. „Zlyhali najmä tajné služby, ktoré hoci si boli vedomé slabosti afganskej vlády, nepripúšťali, žeby mohla padnúť skôr než o 18 mesiacov. V dobe, keď Amerika už nevysielala vojakov do celého sveta, svoj dohľad vykonáva pomocou technológie dronov, odpočúvania a algoritmov, a jej hlavným prostriedkom obrany je spravodajská služba, toto zlyhanie je priam šokujúce“, píše napríklad Massimo Gaggi v *Corriere della Sera* zo 17. augusta 2021. Ako dodal politológ Ian Bremmer, „Spojené štáty neboli pripravené na najhorší možný scenár, ktorý sa potom naplnil. Kvôli tomuto zlyhaniu prišlo a ešte príde o život mnoho ľudí. Po komunikačnej stránke to bolo ešte horšie, keď Biden takúto možnosť ešte pred mesiacom vylúčil a pôsobil ako niekto, kto nevie, čo robí“ (tu).

Medzi zdravotnou katastrofou v roku 2020 a geopolitickou katastrofou v roku 2021 existuje znepokojujúca analógia: neschopnosť Západu pochopiť podstatu, príčiny a dôsledky udalostí.

Richard Horton, redaktor vedeckého časopisu *The Lancet*, je autorom knihy *Covid-19. Katastrofa. Čo sa nepodarilo a ako tomu zabrániť* (tal. prekl. Il Pensiero Scientifico, 2020), v ktorej analyzoval niektoré príčiny zlyhania globálnej reakcie na pandémiu: nedostatok medzinárodnej spolupráce; demontáž systémov zdravotnej starostlivosti v mnohých štátoch v predchádzajúcich desaťročiach; komunikačné problémy na vedeckej aj mediálnej úrovni; neschopnosť predvídať zo strany politickej i zdravotníckej *ruling class*. „Západ,“ tvrdí Horton, „očakával, že táto infekčná pandémia bude novým kmeňom chrípky. S možnosťou, že by mohol existovať nebezpečnejší vírus podobný SARS, vôbec nikto nepočítal. Úzka elita vládnych vedcov neuvažovala o žiadnej alternatíve k tomu, čo očakávala: skupinové

myslenie bolo zjavne nespravne.“

V zdravotnej kríze súvisiacej s covidom, rovnako ako v geopolitickej kríze v Afganistane, najvyššie politické orgány a ich poradcovia a experti nepočítali s najhoršími scenármi a dopustili sa katastrofálnych chýb pri prognózovaní, plánovaní a predovšetkým komunikácii.

Covid-19, podobne ako pád Kábulu v roku 2021, znamenal tragickú porážku západnej vládnucej triedy. Fakty ukazujú, že „globalistický“ establišment túto dvojitú porážku „neorganizoval“, ale ju dramaticky utrpel.

Zlyhanie globalistickej utópie

Za organizačným a komunikačným zlyhaním politicko-mediálneho systému sa však skrýva ideologický debakel: pád mýtu globalizácie, ktorým sa začalo 21. storočie po páde Berlínskeho múru.

V roku 1992 americký filozof Francis Fukuyama v knihe, ktorá sa stala bestsellerom, *Koniec dejín a posledný človek (The End of History and the Last Man*, Free Press, 1992), predpovedal ako výsledok ideologického vývoja ľudstva pád, zrušenie štátnych hraníc a ekonomické a politické zbližovanie ľudstva v planetárnom meradle. V tom istom roku Maastrichtská zmluva ohlásila novú „Európu bez hraníc“ a Georges Soros vytvoril organizačnú sieť, prostredníctvom ktorej navrhol transformáciu súčasnej spoločnosti podľa modelu *Open Society* bez akýchkoľvek obmedzení a limitov.

Globalistickou utópiou bolo rušenie rozdielností medzi pohlaviami, spoločenskými triedami, životnými štýlmi, náboženstvami, rasami, národmi, aby sa vytvorilo to, čo Pierre-Antoine Plaquevent nazval „*globalistickým mystickým telom*“ (*Soros la societá aperta. Metapolitica del globalismo*, Passaggio al Bosco, 2020).

Zdá sa však, že éra „lockdownu“, ktorú uviedla pandémia Covid-19, je v rozpore s globalistickou utópiou. Vpád koronavírusu na svetovú geopolitickú scénu prinútil európske štáty zaviesť prísne obmedzenia slobody pohybu svojich občanov. Hranice, ktoré ešte včera boli považované za prekážky a rozdeľujúce prvky, sa ukázali ako faktory obrany a ochrany občanov. Európa, vnútorne i navonok, búrala mosty a znovu stavala múry. „Super vláda“ Európskej únie odhalila svoju neschopnosť a globalizovaný svet svoju krehkosť. Mimoriadna situácia v zdravotníctve, tzv. „výnimočný stav“, vlády neposilnila, ale delegitimizovala.

Revolúcia a kontrarevolúcia

Inštitút Plinio Corrêa de Oliveira (IPCO) uverejnil 26. apríla 2020 zaujímavý manifest – oznámenie s názvom *Najväčšia operácia sociálneho inžinierstva a ideologického transferu v dejinách*. Dokument obviňuje vlády, že na základe prehnaných odhadov smrteľnosti čínskeho koronavírusu prijali drastické opatrenia na obmedzenie šírenia nákazy, čo spôsobilo obrovské sociálne a hospodárske škody.

V máji 2021 dvaja spolupracovníci IPCO, José Antonio Ureta a Frederico Abranches Viotti, uverejnili druhý dokument s názvom *Najväčší plán dechristianizácie a „zelenej“ totality v dejinách*, v ktorom opätovne zdôraznili nepomer medzi reakciou na epidémiu a škodlivosťou tzv. „novej normality“, ktorá z nej vyplýva.

Obaja výskumníci IPCO sa nezaoberajú pôvodom vírusu. Tvrdia, že jeho objavenie sa otvorilo okno príležitosti pre tých, ktorí snívajú o „Veľkom resete“, čo je moderná verzia antického revolučného sna o Univerzálnej republike.

Táto hypotéza si zaslúži serióznú úvahu. Prof. Plinio Corrêa de Oliveira analyzoval existenciu konfliktu v celosvetovom meradle medzi dvoma pólmi, ktoré nazval revolúciou a kontrarevolúciou (porov. *Rivoluzione e Contro-Rivoluzione*, tal. prekl., Sugarco, 2009).

Stáročný stret medzi revolucionármi a kontrarevolucionármi pokračuje aj v ére koronavírusu a je logické, že každý z nich sa snaží z novej situácie čo najviac vyťažiť.

Existencia znepokojivých revolučných manévrov snažiacich sa využiť udalosti však neznamená, že tieto sily vytvorili situáciu, v ktorej sa nachádzame, že ju majú pod kontrolou, či ju riadia. Okrem toho revolučné projekty, nech sú akokoľvek formulované, sú vždy odsúdené na neúspech kvôli princípu známemu ako heterogenéza cieľov: ľudská povaha sa len tak ľahko nenechá donútiť k utópiám, a v prípade pokusov o ich realizáciu v dejinách sa výsledky vždy zvrhnú. Koronavírus, ktorý napáda svet, nám umožňuje pochopiť dynamiku revolúcie. Vedci vysvetľujú, že vírus nežije vlastným životom, ale živým sa stáva až vtedy, keď infikuje bunku (Massimo Clementi, Giorgio Palù, *Virosfera*, La Nave di Teseo, 2021, s. 10–11).

Z toho istého dôvodu revolučný vírus žije, keď infikuje spoločenský organizmus, ktorý chce zničiť, ale deštruktívna energia revolúcie je predurčená na to, aby sa vyčerpala, len čo choroba dosiahne svoj vrchol, pretože samotné zlo vlastne neexistuje; existuje iba ako negácia pravdy a dobra. To je jeden z dôvodov, prečo sa sen o vybudovaní Nového svetového poriadku musí zmeniť na realitu Nového svetového neporiadku, ktorý znamená víťazstvo, ale aj konečnú porážku Revolúcie.

Strana vzbury

Výrazom Nového svetového neporiadku sú demonštrácie, ktoré pribúdajú po celom svete proti reštriktívnym opatreniam, ktoré vlády prijali na riešenie pandémie.

Marxistický ideológ Toni Negri na začiatku 21. storočia vyzval na „*permanentnú globálnu vojnu*“ nielen proti národným štátom, ale aj proti nadnárodným spoločnostiam, OSN, davoskému klubu (*Impero. Il nuovo ordine della globalizzazione*, Rizzoli, 2002). Dnes proti tým istým „silným mocnostiam“ demonštrujú bok po boku v mene „slobody“ antiglobalisti a antivax, anarcho-vzbúrenci, neomarxisti, neoliberali a dokonca katolícki neotradicionalisti. Symptomatická je napríklad konvergencia medzi neotradicionalistickým liberálom, akým je Aldo Maria Valli (*Virus e Leviatano*, LiberLibri, 2020), a postmoderným autorom blízkym ultraľavici, akým je Giorgio Agamben (*A che punto siamo? La pandemia come politica*, Quodlibet, 2020).

Ideologickým koreňom tejto „strany vzbury“ proti „terapeutickému štátu“ je *Deklarácia práv človeka a občana* z roku 1789, ktorý dáva občanovi slobodu robiť si, čo chce, ignorujúc alebo popierajúc akýkoľvek morálny zákon, s jediným obmedzením – nepoškodzovať slobodu iných.

Myšlienka, že obmedzenie slobody znamená jej potlačenie, totiž vychádza z falošnej predstavy absolútnej slobody, pre ktorú je každé obmedzenie negatívnym prvkom. Z tohto dôvodu katolícke sociálne učenie stavia proti liberálnemu individualizmu pojem spoločného dobra založeného na zákonoch kresťanského prirodzeného poriadku. Západné vlády, ktoré tak často prekračujú tento prirodzený poriadok v prípade pandémie, hoci ukázali, že nie sú schopné účinne realizovať spoločné dobro, ho v zásade nepopreli.

Nie bezdôvodne tvrdí prof. Pietro de Marco, že dnešným hroziacim problémom „*nie sú údajné technologické, psychologické, biopolitické a podobné diktatúry, ktorých možné excesy a chyby možno až príliš ľahko diagnostikovať a v prípade opatrení svetovej vlády proti nim zasiahnuť v zmysle ústav. (...) Apokalyptickým smerom je skôr nekontrolovaná libertariánska (či lepšie povedané: liberálna) hypertrofia. Z antiautoritárskej matrice typickej pre revolučnú dobu, z jej vždy dobrého a presvedčivého zovňajšku, akoby oslobodeného od hriechu, sa vynára desivý horizont mutácie. Oveľa viac ako „égalité“ a „fraternité“, ktoré sú len regulačnými zásadami, sa dnes „liberté“ javí ako spásonosná realita, ktorá je na dosah každému!“ (tu).*

Medzi námietkami vznesenými prof. de Marcom je najkrehkejšia tá, podľa ktorej by jeho postoj mal zmysel, ak by pandémie bola naozaj nebezpečná, úmrtnosť vysoká a nákaza veľmi vážna, čo nie je. Je ľahké odpovedať, že ak vďaka Bohu tomu tak nie je, je to práve kvôli reštriktívnym opatreniam a masívnej očkovacej kampani. Ak by sa očkovanie a obmedzenia neboli zaviedli, nákaza a úmrtnosť by možno neúprosne explodovali. V skutočnosti, ako poznamenáva Antonio Soggi, „*katastrofálnou charakteristikou mnohých katolíkov no-vax je hádzať všetkých do jedného vreca, zmiešať politické, zdravotné a náboženské otázky do jednej polievky“ a urobiť z vakcíny „vec viery, ba predel, ktorý rozhoduje o tom, či ste s Kristom alebo so satanom“ (tu).*

Pôda, na ktorej sa táto libertariánska hypertrofia zakorenila, je sociálna hypochondria spôsobená Covidom-19. Strach z nákazy alebo jej sociálno-ekonomických dôsledkov, hnev nad neschopnosťou vládnuvich tried a nedôvera k opatreniam, ktoré navrhujú, to všetko prispieva k vytvoreniu úrodnej psychologickkej pôdy pre všetky formy nesúhlasu a vzbury.

(Pokračovanie)

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/prof-roberto-de-mattei-tajomny-povod-koronavirusu-vii-cast/>